

Jun'ichirō Tanizaki

Sazende Şunkin

2. BASKI

Çeviri: OĞUZ BAYKARA

♥ can
modern

CUNIÇİRO TANİZAKİ

SAZENDE
ŞUNKİN

Can Modern

Sazende Şunkin, Jun'ichirō Tanizaki

Japonca aslından çeviren: Oğuz Baykara

Bu kitapta Jun'ichirō Tanizaki'nin *Şisei*, *Kirin*, *Şonen*, *Şunkinşo* ve *Bişoku Kurabu* adlı öyküleri bir araya getirilmiştir.

© 1933, Jun'ichirō Tanizaki varisleri / Chuokoron-Shinsha, Inc.

© 2011, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Bu eserin Türkçe yayın hakları The Wylie Agency (UK) Ltd. aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2011

2. basım: Ağustos 2020, İstanbul

Bu kitabın 2. baskısı 1000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Emrah Serdan

Editör: Faruk Duman

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak resmi: © Yumii Sugama

Baskı ve cilt: Yıldız Mücellit Matbaacılık ve Yayıncılık San. ve Tic. A.Ş.

Maltepe Mah., Gümüşsuyu Cad., Dalgıç Çarşısı, No: 3/4

Zeytinburnu/İstanbul

Sertifika No: 46025

ISBN 978-975-07-4240-8

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750742408

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

CUNIÇİRO TANİZAKİ

SAZENDE
ŞUNKİN

ÖYKÜ

Japonca aslından çeviren

Oğuz Baykara

♥can

Cuniçiro Tanizaki'nin Can Yayınları'ndaki diğler kitabı:

Çılgın Bir İhtiyarın Güncesi, 2006

Anahtar, 2011

Nazlı Kar, 2015

JUN'ICHIRO TANIZAKI, 1886'da Tokyo'nun Nihombaşı semtinde dünyaya geldi. Tanizaki çocukluk yıllarını büyükbabasının matbaasında geçirdi ve burada kitaplara ilgi duymaya başladı. Tokyo İmparatorluk Üniversitesi'ne girdi fakat maddi sorunlar yüzünden okulu bırakmak zorunda kaldı. İlk öykülerinde Edgar Allan Poe, Oscar Wilde ve Fransız dekadanlarından etkilendiği görülebilir. 1923'teki deprem, hayatının dönüm noktası oldu; Tokyo'nun nezh bir semtindeki evi yıkılınca Tanizaki karısı ve çocuğunu bırakarak daha tarihî bir şehir olan Osaka'ya taşındı. Burada Batı üslubundan uzaklaşarak geleneksel biçimlere yönelmeye karar verdi. *Çijin no Ai* (Naomi, 1924), *Tade kuu muşi* (Zevkler ve Renkler, 1928) gibi yapıtlarından itibaren Japonya'nın Batılılaşmayla olan hesaplaşmasını ele aldı. *İn'ei Raisan* (Gölgelere Övgü, 1933) adlı denemesinde Batı'nın sert ışığı ve geleneksel Japonya'nın gölgeleri üzerinden iki kültürü karşılaştırdı. En ünlü romanı *Nazlı Kar*'da (1943-1948) 1930'larda Osaka'lı bir aileyi anlatan Tanizaki, bu romanıyla İmparatorluk Kültür Nişanı aldı. Tanizaki'nin karakterlerindeki obsesif erotizmi *Anahtar* (1956) ve *Çılgın Bir İhtiyarın Güncesi* (1962) gibi olgunluk eserlerinde görmek mümkündür. Tanizaki 30 Temmuz 1965'te Tokyo'nun Yugawara semtinde hayata gözlerini yumdu.

DR. OĞUZ BAYKARA, İstanbul Üniversitesi'nde iktisat okudu. Daha sonra Boğaziçi Üniversitesi'ne girerek "Japonca ve Türkçe'nin Karşılaştırmalı Ses Yapısı" üzerine yüksekisans tezini yazdı. Japon

dili ve edebiyatı konusunda uzmanlaşmak için Japonya'ya gitti (1992) ve 1996'da Kyōrin Üniversitesi'nde eğitimine başladı. 1998'de "Çeviri Sözlükler ve Sözlükbilim Sorunsalı" adlı ikinci yüksek lisans tezini hazırladı. Aynı üniversitede "İmparator Tayşō Dönemi Japon Edebiyatı" yazarlarından Jun'ichirō Tanizaki ve Ryunosuke Akutagava üzerinde yoğunlaştığı doktora tezini 2004 yılında tamamladı. Halen Boğaziçi Üniversitesi, Fen Edebiyat Fakültesi Çeviribilim Bölümü'nde öğretim üyesidir. Basılı yayınları: *Temel Japonca-Türkçe Sözlük* (2002); *Japonca'dan Türkçe'ye Yolculuk* (2002); *Kappa* (Ryunosuke Akutagava'dan çeviri); *Raşomon ve Diğer Öyküler* (Ryunosuke Akutagava'dan derleme ve çeviri 2010). *Japon Kültürü – Japonlar ve Bireycilik* (Masakazu Yamazaki'den çeviri).

İçindekiler

Sunarken.....	11
Dövme.....	13
Kirin.....	25
Çocuklar.....	45
Sazende Şunkin.....	89
Ağzının Tadını Bilenler Kulübü.....	173

Sunarken

Günümüzden bin yıl önce yaşamış olan Murasaki Şikibu da dahil olmak üzere gelmiş geçmiş bütün Japon yazarları arasında, edebiyatı, “ölüm”den ve “öğretiler”den bağımsız olarak beş duyuyla kavrayan tek yazar, kuşkusuz Cuniçiro Tanizaki olmuştur.

Yirmi dört yaşında ilk yapıtı basılan Tanizaki, yazarlık mesleğini tam elli beş yıl sürdürdü ve defalarca Nobel’e aday oldu. Yetmiş dokuz yaşında hayata gözlerini yumduğu zaman arkasında tamamı yirmi sekiz ciltte toplanan roman, öykü, makale, deneme ve şiirlerden oluşan büyük bir hazine bıraktı. Dolu dolu geçen yazarlık hayatında sağ kolu yazmaktan felç olduğu zaman bile yılmadı ve romanlarını sözlü olarak yazdırdı.

Tanizaki’nin yazarlık kariyeri iki döneme ayrılır: Bunlar, Batı’ya duyduğu hayranlık dönemi ve Japon kültürüne karşı hissettiği sadakat dönemidir. Bütün yapıtları inanılmaz çeşitlilikteki temalar üzerine yoğunlaşır. Yazarlık hayatının ilk döneminde sapık, şeytani, cinsel duyguları işlediği iddia edilen Tanizaki, aslında tam tersine insanı insan yapan bütün kusur ve erdemleri ortaya koymuş ve beş duyusuyla hissettiği hiçbir şeyi saklamadan ve inkâr etmeden herkesle paylaşmıştır.

Uzun bir ömür süren Tanizaki, hayatının ikinci bölümünü kendi kültürüne adayarak oyalansa da yetmiş yaşında kaleme aldığı “Anahtar” adlı eseriyle korkusuzca cinsel temalara dönerek okurlarını ve edebiyat dünyasını o ileri yaşında şaşkına çevirmiştir. Şimdi bile, kadın-erkek ilişkilerinin Batı standart-

larına göre tutucu olduğu bir toplumda bir asır önce böyle bir yazarın doğması evrensel bir kazançtır.

Donald Keene bu konuda şöyle der:

1920-1930'lu yılların edebiyat eleştirmenleri, Soseki, Ogai, Akutagava, Dazai gibi yazarlardan her biri için ufak bir kütüphaneyi dolduracak kadar makaleler yazmalarına rağmen, Tanizaki'nin eserlerini ele alınacak ciddiyette bulmamışlardır. Ancak, dışarıdan bir gözlemci olarak, bu dönemin edebiyatçılarını zamanın sınavına tabi tuttuğumuzda Tanizaki'nin haricinde, adını dünya edebiyat tarihine altın harflerle yazdıran başka bir Japon yazarı yoktur.

OĞUZ BAYKARA

DÖVME

O zamanlar, insanların henüz “çılgınlık” denen soylu erdeme sahip olduğu, ortalığın çalkalanmadığı, etraftan çatlak seslerin çıkmadığı zamanlardı. Soylu beylerin ve hali vakti yerinde genç efendilerin gül yüzlerine daha gölge düşmemiştii. Saray cariyelerinin ve üst düzey yosmaların yüzlerinden tebessüm eksik olmazdı. Her türlü dedikoduyu arka sokaklarda dilden dile aktaran dazlak kafalı çenebaz çaycılarını, beylere sakilik yapıp onları eğlendiren erkek geysaların ve onlar gibi daha nice sanat erbabının henüz mesleklerini rahatça icra edebildikleri, herkesin kaygısız, tasasız yaşadığı zamanlardı. Kabuki tiyatrosunda kadın rollerine çıkan Sadakuro, Ciraya, Narukami gibi oyuncuların hepsi aslında güçlü ve güzel erkeklerdi. Çirkin olanlar kudretsizdi. Herkes güzelleşmek için bir yarış içindeydi. Öyle ki, vücutlarını çizdirip içine boya doldurtacak kadar işi ileri götürmüşlerdi. Mis kokulu güzel renk ve desenler oynaşıyordu o zamanki insanların tenlerinde.

Eğlence merkezlerinin toprak yollarını aşındıran müşteriler, tahtirevanlarına binerken vücudu hoş dövmelele süslü olan taşıyıcıları seçiyorlardı. Yoşivara ve Tatsumi gibi eğlence bölgelerinin dilberleri gönüllerini güzel dövmelele erkeklere veriyorlardı. Sadece kumarbazlar,

tulumbacılar değildi dövme yaptıranlar; bunların arasında tüccarlar, hatta seyrek de olsa samuraylar bile vardı. Bazen bölgeler arasında “dövme festivalleri” düzenleniyordu. Böyle zamanlarda festivale katılanlar süslü vücutlarını tokatlayarak ender desenli dövmelerini gösterip böbürleniyor, rakiplerine yergiler yağdırıyorlardı.

Seikiçi adlı genç dövmeci bu konuda çok maharetli bir ustaydı. Bu sanatıyla Asakusalı Çaribun, Matsuşimalı Yappei ve Konkonciro’dan hiç de aşağı olmayan bir şöhret edinmişti. Şimdiye dek on müşteriden en az biri, tene ipek bir tuval gibi onun fırçasına sunmuştu. Festivallerde en çok takdir toplayan, onun elinden çıkan dövmelerdi. Desen tonlamasında en iyi bilinen üstat, Darumakin’di; kızıl renklerin kullanımında ise Karakusa Gonta isim yapmıştı. Seikiçi ise alışılmadık kompozisyonları ve şuh çizgileriyle ün yaptı. Bu işe başlamadan önce, Toyokuni ve Kunisada gibi ustaların çizdiği Ukiyoe üslubu resimler çizerek hayatını kazanmıştı. Sonradan dövmecilik yapacak kadar mesleğini düşürse bile, Seikiçi sanatçı olduğunun bilincindeydi ve içinde hâlâ alev alev sanatçı ruhu yanıyor. Onun hoşuna gidecek ten ve kemik yapısına sahip olmadıktan sonra Seikiçi’ye dövme yaptırmak mümkün değildi. Üstelik yapmaya karar verse bile çizeceği şekil ve alacağı para onun keyfine kalmıştı. Ayrıca dövme yaptıracak kişinin sivri uçlu iğnelerin acısına bir ay, belki de iki ay katlanması gerekiyordu.

Genç dövmeci mesleğini yaparken bundan gizli bir haz ve keyif alıyordu. İğneleri her dürtüşünde, içi kıpkırmızı kanla dolup şişen yerlerin verdiği ıstıraba dayanamamaya feryat eden erkeklerin iniltilerini duymak ona büyük zevk veriyordu. Hatta bu insanlar ne kadar bağırır çağırırsa o kadar içi rahatlıyordu. Dövmecilikte özellikle turuncu renk ve tonlama işçiliği çok acı veren bir tür işlemdi. Böyle dövmeleri yaptırmak isteyen birileri eline

düşmeyegörsün, zevkten dörtköşe oluyordu Seikiçi... Bir günde derisine en az beş yüz altı yüz iğne saplattıktan sonra renklerin güzelleşmesi için kaynar su küvetine girip çıkan müşteriler ölü gibi Seikiçi'nin ayaklarının dibine yığılıp kalıyor, uzun bir süre kıpırdamıyorlardı. Onların bu zavallı hallerini Seikiçi soğuk bakışlarla süzüyor, “Ne o? Çok mu acıttım?” diyerek keyifli kahkahalar atıyordu.

Müşterilerin arasından bazen çıtkırıldım erkekler de çıkıyordu. Bunlar sanki can çekişiyormuş gibi ağızlarını burunlarını kıvrarak dişlerini gıcırdatıyor, inim inim inliyorlardı. O zaman Seikiçi, “Ayıp yahu! Bir de doğma büyüme Tokyolu olacaksın... Sık dişini biraz... Benim işim iğne ile... Acıtacak tabii...” diyerek gözleri sulanan müşteriyi kaçamak bakışlarla seyrediyor, fakat hiç aldırmadan işini aynı hızla yapmaya devam ediyordu. Ama arada sırada sabırlı insanlar da çıkmıyor değildi. Böyleleri ne kaşlarını çatıyor ne de bir “gık” çıkarıyorlardı. Böyle durumlarda Seikiçi bembeyaz dişlerini göstere göstere sırtıyor, “Helal olsun! Hiç de görüdüğün gibi değilsin... Bayağı çetin ceviz çıktın. Ama dikkat et, bak biraz sonra nasıl canın yanacak. Ne kadar dişini sıkarsan sık dayanamayacaksın...” diyordu.

Hayatta en büyük arzusu çok güzel bir kadın bulup onun pırıl pırıl yanan tenine bütün sanatını, bütün ruhunu dökmektir. Ancak bu kadının nitelikleri ve görünüşü hakkında pek çok önkoşulu vardı. Kadının sadece yüzünün ve teninin güzel olması onun için yeterli değildi. Tokyo'nun en hızlı eğlence merkezlerinde isim yapan güzel kadınlar arasında bile gözünü ve ruhunu okşayan birini bulamamıştı. Henüz rastlamadığı bu kadının şeklini kafasında çizmiş, üç dört yıl hep onunla karşılaşacağı günü beklemiş ve bu arzusunu hiç yitirmemişti.

Dört yıl sonra bir yaz akşamı Fukagava'daki Hirasei Lokantası'nın önünden geçerken köşedeki çıkış kapısının önünde bekleyen bir tahtirevan dikkatini çekti. Tahtirevanın hasır perdeli kapısının aralığından bembeyaz bir çıplak ayak görüvermişti. Keskin gözleri, insan ayağının da insanın yüzü kadar derin bir ifade gücüne sahip olduğunun farkındaydı. Seikiçi'ye göre bu ayak etten ve kemikten yapılmış soylu bir mücevherden farksızdı. Başparmaktan serçeparmağa kadar sıralanan o narin parmakların dizilişi, Enoşima sahillerinde çıkan midyelerin rengini andıran uçuk pembe tırnakları, minicik bir top gibi duran yuvarlak topuğu, kayaların arasından çağlayan tertemiz sularla yıkanmış gibi dipdiri duran teni... Seikiçi'ye göre sadece bu tek ayak bile erkeklerin kanını emip, onların cesetleri üzerinden atlayıp geçebilecek kudretteydi. Bu ayağın sahibi, yıllardır aramaktan yorulduğu o muhteşem kadın olmalıydı... Sevinçten göğsü kalkıp kalkıp inmeye başlamıştı. Ama sevincini frenledi ve kadının yüzünü görmek için yanıp tutuşarak tahtirevanı takip etmeye başladı. Ama ne yazık ki birkaç sokak sonra onu gözden kaybetti.

Seikiçi'nin kadına olan hayranlığı şiddetli bir tutkuya dönüşmüştü. Ertesi yıl bahar mevsiminin ortasında Fukagava semtindeki evinin bambu zeminli verandasında ağzında kürdan, saksıdaki *omoto* leylaklarını seyrederken arka bahçenin tahta kapısı açıldı ve bodur çitlerin arasından içeriye hiç tanımadığı bir genç kız girdi.

Tatumili geysa ahababı Haori'nin bir iş için gönderdiği kızdı bu. Kız, "Bu kimono ceketini size Hanımefendi gönderdi. Astarına güzel bir desen çizmenizi istiyor," dedi ve elindeki sarı bohçayı açtı. Üstünde Kabuki oyuncularından İvai Tocaku'nun yüzüne benzer bir resim bulunan kâğıt paketin içinden patroniçenin yazdığı mektubu ve ipek kimono ceketini çıkardı. Mektupta patroniçe,

yapılması gereken işleri sıraladıktan sonra, “Bu eşyaları getiren kızı benim küçük kardeşim gibi düşün!” diyordu. Kızın yakında onun himayesi altında geyşalık mesleğine başlayacağını, aralarındaki eski dostluğun hatırı için hiçbir konuda bu kızıdan yardımını esirgememesini rica ediyordu. Sonunda “Beni unutma!” diyerek bitiriyordu mektubunu.

“Seni buralarda daha önce gördüğümü hiç sanmıyorum... Buralara yeni mi geldin?”

Seikiçi bunları söyledikten sonra kızı dikkatle süzmeye başlamıştı. On altı, on yedi yaşında olmalıydı kız. Fakat yıllar boyunca eğlence bölgelerinde pek çok erkeğin kalbini çalıp daldan dala konarak gönül eğlendirmiş gibi olgun bir ifade vardı yüzünde. Bir servet ve günah denizi içinde çalkalanan bu büyük şehirde kuşaklar boyu yaşayıp ölmüş sayısız güzel erkek ve kadının düşlerini süsleyen en güzel yüz bu kızın yüzüydü.

“Epey bir zaman önce haziranda tahtirevanla Hirasei Lokantası’ndan bir yerlere gitmiştin, hatırlıyor musun?”

Bu soruyu sorarken Seikiçi kızı verandaya oturtmuş, kılı kırk yararcasına, kızın hasır sandallar içindeki çıplak ayaklarını inceliyordu. Mükemmeldiler... Kız aniden muhatap olduğu bu garip soruya gülererek yanıt verdi:

“Ah, evet! O zamanlar babam henüz sağdı. Beni bazen Hirasei gibi lokantalara götürdüğü olurdu.”

“Bu sene tam beş yıl oluyor... Beş yıldır hep seni bekliyorum. Yüzünü ilk defa görüyorum ama ayaklarının şekli hâlâ belleğimde... Hem sana göstermek istediğim bazı şeyler var. Yukarı çıkıp biraz çene çalalım, ne dersin?”

Kız tam mazeret uydurup dönmeye yeltenirken Seikiçi onun elinden tuttu ve ikinci katta Ogava Nehri’ne

bakan *tatami*¹ döşeli misafir odasına çıkardı. Hemen iki kâğıt tomarı getirdi ve birini kızın önünde açtı. Bu, bir zamanlar Çin’de egemenlik sürmüş zalim Kral Çuo’nun gözdesi Prenses Batsuki’ye ait bir tabloydu. Prenses, tacını süsleyen lapis ve mercanların ağırlığına dayanamamış gibi duran narin vücudunu ölü gibi tırabzana yaslamıştı. İşlemeli ipek kimonosunun etekleri sere serpe merdivene yayılmıştı. Sağ elindeki büyük içki kadehini kendine doğru çevirerek az sonra sarayın bahçesinde cezalandırılacak bir erkeği seyrediyordu. El ve ayaklarından çelik zincirlerle metal bir direğe bağlanmış adam kaderinin son perdesini bekliyordu. Başını önüne eğip gözlerini yuman adamın suratının aldığı renkten yüzündeki dehşete kadar her türlü ayrıntı inanılmaz bir ustalıkla resmedilmişti.

Bu garip tabloyu bir süre seyrettikten sonra kızın dudakları titredi, gözleri çakmak çakmak oldu. Çok tuhaftı ama kızın yüzü tablodaki prensesin yüzüne benzemeye başlamıştı. Kız sanki orada kendi gerçek benliğini görmüş gibiydi. Seikiçi keyifle gülerek, “İşte bu tablo senin gerçek kişiliğinin resmi!” dedi. Fakat kızın beti benzi kül gibi olmuştu. Başını tablodan kaldırarak sordu:

“Bu kadar korkunç bir sahneyi niçin bana gösteriyorsunuz?”

“Bu tablodaki kadın sensin de ondan... Senin damarlarında bu kadının kanı dolaşiyor...”

Seikiçi ikinci kâğıt tomarını açmaya başladı. *Kurbanlar* adlı tabloydu bu. Tablonun ortasındaki genç kız kiraz ağacının gövdesine dayanmış, ayaklarının ucunda yatan çok sayıdaki erkek cesedine bakıyordu. Gözleri, içine bastıramadığı bir sevinç ve gurur duygusuyla par-

1. Pirinç saplarından örülen ve geleneksel Japon evlerinde kullanılan kalın hasır. (Ç.N.)

larken, etrafında fırıl fırıl minik kuş sürüleri uçuşuyor, ona zafer şarkıları söylüyorlardı. Bir savaş sonrası manzarası mıydı bu, yoksa çiçek bahçesindeki bir bahar manzarası mı?

Kız bu tabloları gördükten sonra ruhunun derinliklerinde yatan gizli bir duyguyu keşfeder gibi oldu. Seikiçi, “Bu tablo senin gelecekteki halini resmediyor... Bütün erkekler bundan böyle yalnız senin için kendilerini feda edecekler,” derken, parmağıyla kızınkinden zerre kadar farkı olmayan tablodaki yüzü işaret ediyordu.

“Size yalvarıyorum, bu resimleri hemen kaldırın!”

Kız kendini resmin büyüüne daha fazla kaptırmamak için tablodan uzaklaşarak Seikiçi’ye secde eder gibi *tatami*’lerin üstüne kapaklandı. Konuşurken dudakları titriyordu:

“Efendim, size doğruyu söyleyeceğim! Ben gerçekten bu resimlerde görülen kadınlarınkine benzeyen bir karaktere sahibim... Ama artık bu kadarı yeter! Beni mazur görün ve lütfen bu resimleri hemen önümden kaldırın...”

Seikiçi’nin yüzünde hain bir tebessüm aydınlandı.

“Öyle korkakça laflar etmeyi bırak ve şimdi şu resimlere alıcı gözle bir daha bak... Bunları çok korkunç buluyorsun ama sadece şimdilik öyle...”

Kızın başı yerden kalkmadı. Kimonosunun uzun kolunu mendil gibi yüzüne örtmüş, durmadan aynı sözcükleri tekrarlamaya başlamıştı:

“Lütfen efendim... Lütfen izin verin de gideyim... Yanınızda bulunmak beni dehşete düşürüyor...”

“Bekle biraz... Şimdi seni harikulade güzel bir kız haline getireceğim!”

Seikiçi bunları söyleyerek kıza yaklaştı. Kimonosunun içinde bir zamanlar Hollandalı bir doktordan aldığı uyuşturucu şişesi saklıydı...

Güneş, ırmağın sularından yansıyor hasır döşeli on beş metre karelik odayı yakarcasına aydınlatırken, mışıl mışıl uyumakta olan kızın yüzünde ve kâğıt kapılarda pırl pırl altın renkli yakamozlar oynaşyordu. Seikiçi odanın kapılarını kapatmış, dövme aletleri elinde hayranlıkla kızı seyredirken kendinden geçmiş, bir süre oturduğu yerde kalakalmıştı. Kızın yüzünü ilk defa bu kadar yakından görmenin tadını çıkarıyordu. Önünde hiç kimildamadan duran bu güzel yüzü, beş yıl değil, on yıl değil, yüz yıl diz çökerek seyretse yine doyamazdı... Eski Mısır'daki Menfis halkı dünya ve ahretlerini nasıl piramit ve sfenkslerle süslediyse, Seikiçi de bu tertemiz insan tenine kendi ruhunun rengini vermek istiyordu...

Bir süre sonra, sol elinin serçe parmağı ile başparmağı arasına yerleştirdiği fırçanın ucunu kızın sırtına koyarak, sağ eliyle tuttuğu iğneleri teker teker saplamaya başladı. Genç dövmececinin ruhu sanki siyah mürekkebin içinde eriyip oradan derinin içine yayılıyor gibiydi. İspirto ile karıştırarak kullandığı Okinava kırmızısının her damlası kendi kanından verdiği bir parçaydı sanki... Orada kendi ruhunun rengini görüyor gibiydi.

Vakit çok hızlı geçmişti. Hava kararmaya başlarken ılık bir bahar günü daha geride kalmıştı. Ama Seikiçi bunun farkında değildi; kızı uyandırmadan aralıksız çalıştı. Kızın dönmediğini görünce merak edip çalıştığı yerden uşak göndermişlerdi. Fakat Seikiçi, "Ha, o kız mı? O çoktan çıktı... Burada değil!" diyerek patroniçenin gönderdiği uşağı başından savmıştı.

Nehrin karşı yakasındaki evlerin üstünden ay doğdu. Ay, rüya gibi parlayan ışıklarını sahildeki her evin penceresinden içeri akıtıp odaları aydınlatmaya başladığında Seikiçi daha işinin yarısını bile bitirememişti; pürdikkat mumun fitilini yakmaya çalışıyordu. Bir noktaya renk vermek bile o kadar kolay bir iş değildi. İğneleri her

batırıp çekişinde sanki bu iğneler onun kalbine saplanıyormuş gibi derin derin iç çekiyordu. İğnelerin birbiri ardından bıraktığı izler gitgide çoğalarak devasa bir diş örümcek şeklini almaya başladı. Karanlıklar yeniden yavaş yavaş ağırlaşırken bu uğursuz esrarengiz böcek sekiz ayağını birden açarak kızın sırtına çöreklenmişti.

Bahar gecesi nehirde gidip gelen teknelerin kürek sesleriyle aydınlandı. Sabah rüzgârıyla şişen yelkenlerin üstünden incelemeye başlayan sislerin arasından Nakasu, Hakozaki ve Reigancima'daki evlerin kiremitleri güneşin ilk ışıklarıyla parlamaya başlamıştı. Seikiçi elindeki fırçayı bıraktı ve kızın sırtına çizdiği örümceği seyretmeye başladı. Bütün ruhunu, hayatının en büyük yapıtı olan bu dövmenin içine boşaltmıştı. Duygularını sanata döküp işini tamamladığı anda yüreği hafiflemişti.

Bir süre odadaki iki kişinin silüetlerinde bir kıvılda ma olmadı. Neden sonra kısık, boğuk bir ses odanın dört duvarında yankılandı:

“Seni güzelleştirmek için bütün sanatımı, ruhumu sırtına yaptığım şu dövmenin içine işledim. Şu andan itibaren tüm ülkede senden üstün kadın yok... At artık o eski korkularını bir yana... Bundan böyle bütün erkekler senin için kul köle olacak, sana tapacaklar...”

Bu sözleri ancak hayal meyal duyabilen kızın dudaklarından incecik bir inilti döküldü. Yavaş yavaş kendine gelmeye başlamıştı. Güçlkle nefes alıp verirken, elleri, kolları, bacakları, her eklemi yerinden oynuyor, bütün vücudu kıvrır kıvrır kıvranıyordu.

“Çok acıtıyor değil mi? Örümcek seni sımsıkı kucaklıyor da ondan...”

Kız bu sözleri dinlerken boş bakışlarla etrafı süzüyordu. Fakat çok geçmeden ay gibi parlayan bakışlarını erkeğin bulunduğu tarafa çevirdi:

“Efendim, bana hemen sırtımdaki dövmeyi göste-

rin! Ne kadar güzelleştim, onu anlamak istiyorum.”

Kız bunları söylerken sesinin tonunda nedeni bilinmez bir keskinlik ve güç vardı. Seikiçi kıza yaklaşarak teselli eder gibi kulağına fısıldadı:

“Artık bundan sonrası kolay... Renklerin belirginleşmesi için, iş sıcak suya girmeye kaldı. Biraz canın yanacak ama dayanacaksın...”

“Güzel olmak için her şeye razıyım...”

Kız, acıyla zonklayan vücudundaki ıstırapı bastırmak için zoraki tebessüm ediyordu.

* * *

“Ufff! Kaynar su iğne yerlerini çok fena yaktı... Rica etsem beni yalnız bırakır mısınız? Gidin ikinci katta bekleyin efendim! Bir erkeğin beni bu zavallı halimle görmesi bana daha çok ıstırap veriyor..”

Kız, Seikiçi'nin büyük bir nezaketle uzattığı elini bir yana iterek küvetten çıktı; fakat vücudunu daha kurulamaya fırsat bulamadan korkunç ıstıraplar içinde kıvrılarak tahta döşemeye yığılıverdi. Kâbus görmüş gibi inliyordu. Darmadağın saçları yüzünü kapatmıştı ama arkasındaki aynadan bembeyaz ayakları görünüyordu... Seikiçi, kızın hareketlerinde dünden bugüne oluşan bu ani değişikliğe çok şaşırılmıştı; ancak kızın isteğine karşı çıkmadı, oradan ayrılıp ikinci kata çıktı.

Yarım saat sonra kız kendine bir çekidüzen verdikten sonra ıslak temiz saçlarını omuzlarından aşağı bırakmış bir halde yukarıya geldi. Pırıl pırıl yanan gözlerinde şimdi ıstıraptan eser kalmamıştı. Merdivenin tırabzanlarına yaslanarak hafif sisli gökyüzünü seyretti.

“Yaptığım dövme ve bu resimleri sana armağan ediyorum... Artık armağanlarınızla birlikte evine dönebilirsiniz...”

“Üstadım! Şimdiye kadar duyduğum korkuların hepsini silip attım. Bana öyle geliyor ki, kendime ilk kul ettiğim insan da siz oldunuz!”

Kızın gözleri keskin bir kılıç gibi ışıltılı parlarken, kulaklarında zafer şarkıları çınıyordu.

“Dönmeden önce sırtındaki dövmeyi bir kez daha görebilir miyim?”

Kız hiçbir söz etmeden bu dileği başıyla onaylayarak soyundu. Sırtına işlenmiş örümcek sabah güneşinin altında pırıl pırıl aydınlandı...

Şunkin şımarık büyütölmüş biriydi. Her zaman emretmiş, başkalarından beklemiş, acı çekmemiş, yorulmamış, ezilmemişti. Onun kibirli burnunu kıracak kimse olmamıştı; ama bu işi kader yaptı. Yukarısı onu öyle zorlu bir sınava tabi tuttu ki, ölüm kalımın uçlarına kadar götürdü, getirdi ve onun pis gururunu yerle bir etti.

Sazende Şunkin, modern Japon edebiyatının büyük kalemlerinden Jun'ichirō Tanizaki'nin altı öyküsünü bir araya getiriyor. Her bir öyküde Tanizaki, Uzakdoğu'nun yanıltıcı sakın görüntüsünün altında gizlenen zengin ve grotesk iç dünyaları usta bir ressamın dokunuşlarıyla betimliyor. Geleneksel bir toplumun modernliğin karşı konulamaz akıntısına kapılarak kendini bulduğu karanlık girdapları ve dipsiz anaförleri Batı edebiyatında eşine az rastlanır bir açıklıkla ortaya koyuyor.

“Tanizaki en sevdiğim yazarlardandır. Kitaplarında aşkı ve aşkın sapkın yönlerini çok sık konu edinmiştir.”

Henry Miller

#japonedebiyatı #erotizm #şehvet #mahremiyet #yaşam #acımasızlık

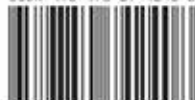
Kapaktaki figürler: (üst) Kikugawa Eizan, (alt) Utagawa Kuniyoshi

 can

 canyayinlari.com | f | | canyayinlari

öykü

ISBN 978-975-07-4240-8

9 789750 742408